

[H. P. Johansen.]

har sikret sig, medens Ulykkesforsikringens Dagpenge efter Forslaget kommer op paa mellem 11 og 12 Kr. Jeg er vidende om, at den nuværende Ordning har været gældende i mange Aar, og at Sagen stadig væk har været drøftet i sagkyndige Kredse. Jeg ved ogsaa, at der i Øjeblikket er nedsat et Udvalg, der arbejder med den. Jeg havde egentlig haabet paa at dette Spørgsmaal havde været afklaret saadan, at det kunde være medtaget i det foreliggende Lovforslag, hvilket imidlertid ikke er sket. Om man saa under den kommende Udvalgsbehandling kan naa til en Løsning af Spørgsmaalet, tør jeg naturligvis ikke i Øjeblikket have nogen bestemt Mening om, men i hvert Fald takker jeg den højtærede Minister, fordi han ikke har ladet hele Revisionen vente, indtil det nævnte Udvalg blev færdigt med sit Arbejde, men saa hurtigt, som det nu er sket, er fremkommet med Revisionsforslaget. Med Hensyn til 13 Ugers Bestemmelsen var jeg i øvrigt meget glad ved at høre de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte forleden her i Tinget. Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister vil sætte meget ind paa at faa løst dette Spørgsmaal saa hurtigt, som det kan lade sig gøre.

Jeg skal dernæst fremsætte nogle enkelte Bemærkninger vedrørende de Ændringer og Forbedringer, som Lovforslaget indeholder. Det første, jeg vil nævne, er Spørgsmaalet om Aarslønnen, som jo er et af de faste Holdpunkter i alle Beregninger vedrørende Ulykkesforsikringen, idet baade Dagpenge, Invaliditetserstatning og Dødsersatning beregnes paa Grundlag af dette Tal. Men Forholdet er det, at der altid har været lagt et Loft over Aarslønnen. Derfor har Maksimalaarslønnen faaet meget stor Betydning. Det kan nævnes, at Maksimalaarslønnen i 1933 var 2 100 Kr., i 1946 3 500 Kr. og efter det Forslag, som nu foreligger her, 5 000 Kr. Det vil altsaa sige, at der er sket en væsentlig Forhøjelse i saa Henseende, men ogsaa en Forhøjelse, som jeg synes er nødvendig, for hverken de 2 100 Kr. eller de 3 500 Kr. staar i noget som helst rimeligt Forhold til det nuværende Pris- og Lønniveau. Nu kan man selvfølgelig diskutere, om Tallet 5 000 er det helt rigtige. Det er vel egentlig vanskeligt at fastslaa, hvad der er helt rigtigt. Tallet beregnes bl. a. ud fra Løn- og Prisforhold, og jeg er ogsaa bekendt med, at det sagkyndige Udvalg, der har forberedt denne Revision, har nævnt et lidt lavere Tal end det, der findes i Lovforslaget. Jeg skønner nu, at det er fuldt ud begrundet at

ansætte den højeste Aarsløn til 5 000 Kr., og jeg kan fuldt ud tiltræde og anbefale, at det bliver staaende.

Der er ogsaa Grund til at nævne §§ 25 og 39 i Ulykkesforsikringsloven, der indeholder meget vigtige Tal, nemlig de Tal, der angiver, hvilken Brøkdæl af Daglønnen der ydes i Dagpenge, eller hvor mange Gange Erstatningen skal være større end Aarslønnen. Ogsaa her er der sket Ændringer og Forbedringer, som jeg kan tiltræde og anbefale. Til Eksempel kan nævnes, at Dagpengene efter den gældende Lov er tre Femtedele af Daglønnen, men efter Forslaget to Trediedele af Daglønnen. Eller det kan nævnes, at Erstatning til en Enke, der har mistet Forsørgeren ved et Ulykkestilfælde, i Øjeblikket ydes med 3,6 Gange Aarslønnen, men efter Forslaget bliver 4 Gange Aarslønnen. Naar man saa erindrer, at begge Faktorer, nemlig baade Aarslønnen og Multiplikationstallet, er blevet hævet, vil man forstaa, at saavel Dagpenge som Erstatninger faar en mærkbar Forhøjelse. Lad mig nævne, at Maksimum for Dagpenge er sat til 11 Kr. 11 Øre, altsaa til 78 Kr. om Ugen, idet Ugen her regnes til 7 Dage. Jeg minder ogsaa i denne Forbindelse om, at Dagpengene fik en Forhøjelse paa godt 2 Kr. ved de Forhandlinger, der fandt Sted i Fjor, jeg kan maaske sige efter mange, lange og ret besværlige Forhandlinger. Hvis dette Lovforslag vedtages i uændret Skikkelse, betyder det, at Dagpengene forhøjes fra 7 Kr. 95 Øre til 11 Kr. 11 Øre, altsaa med 40 pCt. Jeg minder om, at vi fra mit Partis Side i Fjor forsøgte at naa til en Forhøjelse paa 50 pCt., men det var der ikke Stemning for, det kunde ikke lade sig gøre.

Af andre Eksempler kan nævnes, at Dødsersatningen til en Enke, hvis Forsørger er dræbt ved Ulykkestilfælde, forhøjes fra ca. 8 000 Kr. til 20 000 Kr.; det er unægtelig en betydelig Forhøjelse, der her er sket. Men det bør ogsaa huskes, at i 1927 blev netop denne Erstatning skaaret umaadelig stærkt ned, den blev nemlig næsten halveret.

Ser man dernæst paa Invaliditetsrenten, finder man bl. a. følgende Forhøjelser. Ved 70 pCt.s Invaliditet er den aarlige Rente f. Eks. nu 1 470 Kr., den forhøjes til 2 333 Kr. Ved 100 pCt.s Invaliditet er den aarlige Rente nu 2 100 Kr., den forhøjes til 3 333 Kr. Jeg skønner ikke, at der med Rette kan rejses Indvendinger mod disse Erstatninger, naar man husker paa, at det er Mennesker, der er blevet saa at sige hjælpeløse i Erhvervslivets Tjeneste. Jeg forstaaer i øvrigt